

מסורת הש"ס

(א) [מיר טו:] (ב) [שס פ:]
(ג) [מיר מו:] (ד) [ר"ה
ה'::] (ה) [ברש"י דטוטה
טו. ד"ה טטטט וכו' וכן
בכריתות כב: מפרש טעמא
דכל טטטט קטס קרי טטטט
חלב ע"י צפי ה"רש"א
ד"הכא טעס אחר:] (ו) [מיר
ג:] (ז) [שס פ:] ע"י
מנש"כ ברש"י גילג ג: ר"ש
העמוד:] (ט) ז"ל כבשאר,
(י) ג"ה צמיר, (כ) [מכאן
שיך לנ"ב]

הגהות הב"ח

(ח) גמ' רב אחא בר יעקב
אומר כגון דבדר והוא:
(צ) רש"י ד"ה לעמן וכו'
מזירות לא מלקין ליה
הואיל וצביה הקבצות בדר
אצל: (ג) ד"ה כי דרוש וכו'
דמחייב בהו אדם קאי וכו'
ולא ילפינן ליה לבדיר
מבאה יקשא: (ד) ד"ה
והא חטאת וכו' הרי עלי
חטאת חלב לא אמר:

גליון הש"ס

[illegible]

מוסף רש"י

כי דרוש ידרשנו אל
הטאות ואשמות. שכן
נדרשין ממך, שהי חובה
הם מוטלין עליך (ר"ה ה:).
הטאות חלב. כל מטאת
הם קרי מטאת חלב,
דבחר חלב כמי, דכמי
(ויקרא ג) כל חלב וכל דם
אלא תאכלו, וכמי במריה
נפרשת מטאת (סוטה טו.
וכע"ז כריתות כב:).

פירוש הרא"ש

בגן שנזר והוא בבית
הקברות. ועוזר צל תאמר
אם עמד בזה שומא
ג' רגלים ולא נעזר למעט
לאלתר חיילא
עליה נזירות מאי איבא
למישר. מאי צל תאמר
איבא ופולגמא דרבי יוחנן

[illegible]

דע"י

^(ח) **לענין חלקות פליגי:** למאן דאמר חיילא עליה מזירות מחקינן ליה עממא דמטמא עממו בצית הקצרות ולמ"ד לא חיילא עליה מזירות ^(ט) דלא מחקינן ליה הואיל וצית הקצרות נדר. אבל לכולי עממא לאלתר הוי גזיר וליכא צל תאחר דאמרינן נמי אי אכל קס ליה צבל תאכל: דקא

מאחר לנוירות דטהרה. דלאלתר מצעי

ליה לנמיפק חוץ מצית הקצרות ולמיזר
 מיזריותה בטירה: וכן נזיר. צעלמא
 שטימא עזמו צמוד אע"ג דמחלל
 למיזריות קס ליה צבל תאחר דמיזריות
 דטירה: רב אחא אמר. מאי צל תאחר
 איכא צנויר איכא צל תאחר דתגלחת
 דכ"י נפקי מי מיזריות צע לגלח עזמו
 וולאיתוי קרנן ולי מאחר תגלחת קאי
 בצבל תאחר: ואפי' למ"ד תגלחת אינה
 מעכבת. צקרבן אפי' מזהו לגלח
 וקאי צבל תאחר צחותה מזהו: צבל
 תאחר קרבנותיו. דאי משהי ליה
 לקרבן עובר צבל תאחר: כי דרוש
 ידרשנו אלו חטאות ואשמו'. דמיחייב ולא
 יאדם קאי עליהו צבל תאחר ולא
 ילפינן מהא קרא דנדרים: מו
 דמימא חידוש הוא. מעשה דמיזר
 וואכי מקלי ציה דלא קאי צבל תאחר
 דלא נפקי קרבנותיו מהאי קרא
 דחטאות ואשמות: דלא מתפס ליה
 לעתאמא נזיר. דאם אמר הרי עלי
 חטאת נזיר לא אמר כלום ולא מיחייב
 וולא מיד משא"כ צבאר קרבנות דכל
 קרבן צאמר אדם הרי עלי (חטאת)
 כך וכן מתפס ומיחייב לאיתוי וכיון
 דחידוש הוא אימא לא קאי עליה צבל
 תאחר (דצבאר קרבנות להכי אילטרין
 לתמיכב דכל לאקושי לנדרים דקאי
 נגמני צבל תאחר: והא חטאת חלב
 דאינה מתפסא צנדר. דאי אמר הרי
 עלי חטאת (ו) לא אמר כלום ואפי'

קח'י צבל מאחר: הוואיל ואם ארמי הריני נזיר אפי' מארץ. כלומר
לדאפילו צמרן צלבד הזיר עצמו הוי נזיר גמי לכל דיינו חידוש דל'הו
ללא נדר אלא צמרן צלבד (ומיתסר) ואפילו הכי מיתסר צבל מידי
דמסכר והואיל וחדוש הוא לא ליקום עליה צבל מאחר כבשאר
קרבנות קמשמע לן הקישא דקח'י צבל מאחר: עד שזיר מויל.
דאי [אמר הריני] נזיר מארץ לא הוי כלום עד שזיר צבל אכתי
מאי חידושא איכא: ועוד האי חידושא. דקאמר לחומרא הוא
והיינו חומרא דל'הו לא מר אלא צדכר אחד והוי נזיר כבולן:
אם

עויר צנדר. דקילא שאינו יכול להתפסה צנדר שאס אמר חטאת
אמינא לא ליקום עליה צבל תאחר: ופרעינן הרי חטאת חזב כלום
והאפילו הכי קאי עלייהו צבל תאחר והיקישא למה לי: אפי' פ
והיכי מייתית מיניה קולא דלא ליקום צבל תאחר: הואיל ואס גילי
חמירי אי לאו היקישא היא דלא ליקום עלייהו צבל תאחר: ו
להתפסיה צנדר כיון דמונא להציאה לכפר עליו דין הוא שיעבור צבל
צבה מידי דליקום עלה צבל תאחר ולמאי קאתיא אי להמירו ביין אין ו
גמור ועיקר קרצן לא אתי לכפרה. וקשה צעיני אכתי ימתי קר
אלא כיון דלאו מנפיה דקרא נפיק * צבל צמה האז היקישא ע
והאפילו לר' שמעון דאמר בצרק המפלת (דה אס)
שלא תזקק לבעלה עיקר הרצנה אינו צא על חטאת שהרי

בפ"ג דמיר דף טז: ובי פליגי לענין ב' מלקות. אם המיוצג נז' לנאט ולא ינא מעשה לוקין עליו א"י חסור מלקות אינא: אמר רב אשי האיל וכו'. למשה ואמר: נזיר שחור שמאצא עצמו כמזיד עובר בבל' תאחר דנזירות שריה. וזה אס' עומא בנאמן אס' שהסיים הית' כמזיד עומא' עלמא כמזיד דקאמרי' הייט יד: עובר בשום ב' תאחר תגלהו. ואפי' הניא כל קרעטיו וזני מחוסר דק תגלהו מעקבת. ממשות' יין ומליטנא למינס' או רחוי' ציטור בל' תאחר ופליגי פרק י' מיני (דף קמ.) ב' תאחר דנזירות. מניא שגלש קרעטיו עובר בגלס' ולא הניאם עובר בכל תאחר: דרוש ידרשנו אלו חמאות ואשמות. למינסו ק' דלשחקי תנאטא דרשיא וזני שגלס' העמאל דיוט' דרש' ואס' כמאטא דמניא יד ואס' דנעמן מניא חסר: וזה הניאם: וזה הניאם חלב: כל תנאטא קרעטיו כ' כמאטא (דף טו.) דנין הוא שמהא חמאל חלב טעוה נקסיס' כי רוצ' שגגת דת' יד' חלב המני' כחור' הייט' ואין ארס' תמאנד הניא חמאל: עד שיירי כחור'. פירוש עד שחלב היינו יד' כמאס' דמניא חמאל: ועוד

כל כנויי פרק ראשון נדרים

ללא אומר הכי דא"כ הוה ליה נזיר לאלתר כדפרישנא מאי אומר לא
העולם וכיון שכן הוה ליה כאומר הרי עלי להביא קרבן
דקם ליה צלל תאחר לאלתר. וצדין הוא דהוה מצי רבא לאוקומה
באומר קודם שיעבר' ב' שנים אלא נזיר וצבי האי גוונא הוה ליה

ר' אהא רב ייזקר אומר ר' (פ) דודר ויהא

לאוקומא באומר הרי עלי (בקרבות
וכדפרישית ואזטריך לחדושי תנאים
נקט האי לשמועין דבכי האי גוואל
קס ליה צבל תאחר לאלתר. כנ"ל
וצוה יאצחי ידי חובתי מכל מה
שעמעומו הראשונים צבלהכּה זו: כגון
שנור וסוא צבזי הקצרות. שרץ
לצאת מיד ולקבל עליו מזירות וכי
לא נפיק קס ליה צבל תאחר:
הניחא למ"ד לא חיילא מזירות עליה
לאלתר. פלוגמא דר' יוחנן ור"ל
בפ"ג דמזיר (דף נ"ז: דלר' יוחנן אי
חייילא ושמי יין צבית הקצרות לקי
דחייילא עליה מזירות מיד ולבר"ל לא
חיילא עליה מזירות מיד ולכי נפיק
מזית הקצרות כריך לחזור ולקבל:
אלא למ"ד מאלתר חיילא עליה
מאי איכא למימר. דכיון דחייילא עליה
מזירות ליכא צל תאחר אלגוסל: חיילא
עליה מזירות מאלתר. ולא כריך קבלה
כי נפיק. ולענין מלקות הווי דפליגי
אי לקי על אצילת ענינים שעזוד
צבית הקצרות וכיון דחל עליה מזירות
ולא כריך קבלה מאי צל תאחר איכא:
דקא מאלתר ליה לנזירות דטערה.
ומש"ה קס ליה צבל תאחר: הואיל
וכך. כלומר כיון דלמרת דלפ"ג
דחל עליה מזירות כיון דלא חייילא עליה
צטרה איכא צל תאחר אף מזיר
טעור שטימא עממו צמזוד עובר צבל
תאחר ולהי דלפ"ג דבכר אצורה

דחמנא אטומאה צבתי לאוי כדכתיב [במדבר 1] לא יטמא וכתיב נמי על כל כפשות מת לא יצא [שם] ואמר נמי והימים הראשונים יפלו לאו למימרא בשלל יאה עליו עונש אחר אלל מילקא נמי לקי משום כל תאחר: פלוגתא מערבא. פלוגתא היא דר"א ורבנן (מיר דף מו.) לר"א הא כדכתיב ואחר יטמא הויזר יין [במדבר 1] היינו אחר כל הענשים כוין דהיינו תגלתא והרצא דמים ולרבנן מיד שהביא קרבנותיו מותר ביין: כל תאחר קרבנותיו. לך אוקימתא אינו עובר בכל תאחר אלל לאחר רגלים: אלו מטואו אטומא. קרבנות מיר הא הן בכלל: מכו דסימא. אלו לאו יהיזשא לנדריס: דלא מתפסין הן לאטמא

י עלי והוא אינו נזיר לא אמר כלום והואיל וקילא סלקא דעתך
כל החטאות דהכי מיקרי כולוהו חטאת חלב אית בהו הכ קולא
הדין הוי נזיר לכל לכל דיני נזירות: ועוד חידוש לתומכא הוא.
על אחס משלשן. חטאת ועולה ושלמים שהנזיר מציא. וכיון דלא
חלב איתא לנפשה. ומשיה אף על גב דאית בה קולא דלניו דלא
חלב. אבל חטאת נזיר אית בה קולא דאין מתפסיה צנדר ולא מתסר
הי אלא רשות ואפילו למאן דאמר [למן י] נזיר חוטא הוא אינו חוטא
נזיר במה הלא מחטאת חלב ושלמים ונראה לי דאין הכי נמי
פא דכל מה הלא כל דהו פריקין: והרי חטאת ויולדת דלא איתא
ולדת חוטאת היא דבשעה שכורעת ויולדת קופפת ונשבעת
ילוי יודעת בעצמה שלא הרהרה בדבר כלום מצאיה קרבן:
קשריא

לעשות מידות נוספות: משום כל האחד הרגלית. לעולם מיידי שדלים מידות צטורה מ
לתמוח מחת הדוד ושכחה הגבלת ענין כלל האחד משמע קנת לאחר שלשים ויס אל גילה
ומשום כל מחסר: כל האחד קרבנותיו. אל השלים ימי ויחיותו ואל הביא אימך כל מחסר:
אשרובת. פקיעות דקדק פי מדור מר אל מחסר לשלמו כל כוונה אל משמעין ופקק
מחלת אפי כולל שר מחסות: הרואה אהרן חידוש אהרן שיהיה הורה בניו. וקמן
שחל אפי כולל מחסות קרני' קוקס לעיל: אל תפסיע אל תחלואת ידני בידר. שאל
אל מחסר תחלואת אפי חיש כל בדר ונדקת ויכסי מר מחסות כל דמון פן אל שאל
מחל כל מחסות אלס וכן כל מחסות אלס וכן גריות ודקק מחסות כלל מכל אל שאל
פירוש דל"ץ לומר ידן זה מחסותו ויכ"ל דל"ץ מתי פירך מחסות כלל מחסר הכדים בחנין ד
מילוט קרב: חידוש הוחרבה הוא. ואפי' בדבוקותם אחרתם מכל מידות אפי' שואל חסות
הכי פירך לדרבה כל שד שסו שאל כלל מחסר מ"ץ מאמר

חידושם לחומרה הוא. וכ"ש שיש לו לעבור בכל מאמר:

עין משפט
נר מצוה

א ו מ״י פ״ו מהל׳ מ״זרות
 ה׳ ח סמג לאזין רכ׃
ב ג מ״י שס פ״ה ה׳
 כח סמג שס׃
ד מ״י שס פ״ח ה׳
 סמג עשין קסו׃
ה ו מ״י פ״ד מהל׳
 מעשה הקרצנות ה׳ ח
 סמג שס׃
ז מ״י פ״א מהל׳
 מ״זרות ה׳ ט סמג
 לאזין רכ׃

ורה אור השלם

1. בִּי תִדְרֹךְ נִדְרִי
לִי אֱלֹהִיךָ לֹא תֵאָחֵז
לְשִׁלְמוֹ בִּי דְרֹשׁ יִדְרְשֵׁנוּ
יְי אֱלֹהִיךָ מִעֲמֹק וְהִיָּה בְךָ
חֶסֶד: דְּבוּרִים כ"ג כ"ב

הגהות מהר"ב

רנשבורג
[א] בהר"ן ד"ה אלף למ"ד
מחברת עליה מנורת יצחק
דמייל"ל
כל תחזור לעולם. נמחק
מיצת לעולם: **[ב]** בהר"א.
ד"ה פלגיו וכו'.
ר"ב למדתי ממנו פסלונתא
דרי"י ור"ל צמיר דף טו
ש"ה רח רק למ"ד. אלו
ש"צ"מ לוקין פלגיו. אכל
באיבור מלקות פלגיו. אכל
מלקות ממנו ליכא יע"ש
ובגליון ה"ס שלי צמיר
דף ט' ע"א:

תוספות

[illegible]

למקום מזה לגלות שער
למקדאמר דלכא עליה
דיוש דירשנו אלו המאות
ינה מירשנו ומשמע ליה
יך מאי חידוש הוא הילכך
הרי עלי חטאת נזיר לא
חבל ואמר הרי עלי חטאת
אות אכל י"מ דלא מתפס
לא אמר הרי וז לחטאתי
בין גבי עד וזמם מיהו
אות: